

המלצות צפייה ליום כיפור: מהדורת הפרילאנסרים /

נטע גולדברג, ספטמבר 2020, צוות פייבר

אין כמו יום כיפור כדי להשלים פערים קולנועיים או לצרוך תכנים מעוררי השראה או הזדהות. רגע לפני כניסת החג, הכנו לכם רשימת צפייה אלטרנטיבית לסרטים שמציבים במרכז העלילה דמויות של פרילאנסרים ועצמאים בחיפוש אחר הייעוד שלהם, תוך התגברות על מכשולים מקצועיים שבדרך.

ג'רי מגווייר (1996)

ג'רי מגווייר (טום קרוז) מואס בעבודתו כסוכן ספורט עבור חברה גדולה שלוקחת את הצלחתו כמובן מאליו, ומחליט לצאת לדרך עצמאית. אפילו כשיש לו לא יותר מלקוח אחד, הוא מסרב להתפשר על האתיקה המקצועית שלו כדי להשיג עבודות 'קלות'. הסרט מלא בדילמות וקונפליקטים שבין לקוח לנותן שירות מהסוג שכל פרילאנסר יכול להזדהות איתו והוא מוגש באריזה קולנועית מהנה ועטורת פרסים.

כמעט מפורסמים (2000)

סיפורו (הסמי-אוטוביוגרפי) של נער עיתונאי שנשלח מטעם ה'רולינג סטון' לסקר את סיבוב ההופעות של להקת הרוק (הפיקטיבית) Stillwater בשנות ה-70 המוקדמות וחווה ממקור ראשון את האתגרים שבסיקור נושא קרוב לליבו, את הסיכונים שבמעורבות רגשית עם מושא הכתיבה, את האכזריות של תעשיית העיתונות, הציניות של תעשיית המוזיקה והמחיר האישי הכבד שהרוקנרול גובה מכוכביו.

שף (2014)

סיפור מסעו של שף מקומי מעבודה כשכיר במסעדה שלא מאפשרת לו לממש את החזון הקולינרי שלו, דרך עימות מתוקשר עם מבקר אוכל ידוע, ועד מציאת ייעודו הקולינרי האמיתי והקמת עסק עצמאי לאוכל רחוב בהשראת המטבח הקובני. הלקח החשוב של הסרט הוא שבכל משבר חבויה גם הזדמנות, ושאיפה שאנחנו לא מאושרים, לעולם לא נוכל באמת להצליח.

מכסחי השדים (1984)

אין אחד שלא מכיר את השורה - "who you gonna call? Ghostbusters", מה שמוכיח כמה אפקטיבי השיווק של שלישיית מכסחי השדים. פיטר ונקמן ושות' לא רק יצרו קמפיין שיווקי מנצח, הם גם השכילו למנף את תחומי המומחיות שלהם כדי למלא נישה שלא היה לה מענה בשוק. וזה, לידעת כל הפרילאנסרים באשר הם, שיעור מספר 1 במבוא לעסקים קטנים (מתובל בקצת אימה מעוררת-קריינג' נוסח שנות ה-80).

חיית הלילה (2014)

לואיס בלום, גנב לשעבר שמוסר וחוק אינם נר לרגליו, מוצא עבודה כצלם עצמאי שמוכר תמונות וצילומי וידאו מזירות פשע ותאונות לערוצי חדשות מקומיים. במהלך העלילה, הוא מוליך שולל, מנצל ורומס את כבודו של כל מי שעומד בדרכו, ולכל הישגיו בקריירה הוא מגיע בזכות מוסר לקוי והיעדר גבולות מקצועיים-אתיים. העובדה שסוציופת חסר מצפון יכול להצליח ולשגשג כפרילאנסר תחת תנאי ההיצע והביקוש של השוק מעלה שאלות על האחריות הקולקטיבית של פרילאנסרים כמי שפועלים על פי צו מצפונם האישי ואינם כפופים לארגון קובע-מדיניות.

לשכוח את שרה מרשל / 'קח את זה כמו גבר' (2008)

'לשכוח את שרה מרשל', או בתרגומו הכושל "קח את זה כמו גבר", תרם לקהילת העצמאים את המוטו הקיומי החשוב - "כשהחיים נותנים לך לימונים, תגיד לעזאזל הלימונים ותברח". הסרט מביא את סיפורו של פיטר ברטר, מלחין פסקול לסדרת טלוויזיה, שחי את החלום הפרילאנסרי ועובד מהבית בפיג'מה - עד שחברתו כוכבת הטלוויזיה זורקת אותו לטובת כוכב פופ. לאחר שעבר את כל שלבי האבל, מחליט פיטר לשים את הקריירה על הולד ולצאת לחופשת ריפוי עצמי בהוואי, שהופכת כיאה לז'אנר, לקומדיית טעויות קלאסית. ברור לנו שטיול ההוואי הוא לא בהכרח בהישג ידו של כל פרילאנסר, אבל הלקח שבכל זאת אפשר לקחת מהסיפור של פיטר הוא שזה בסדר לרדוף אחרי האושר גם על חשבון הקריירה.

סקס והעיר הגדולה (2008)

כולנו יכולים להסכים שאורח חייה של קארי בראדשו רחוק מלייצג נאמנה את מציאות חייו של הפרילאנסר הממוצע (ולו רק כי בחיים האמיתיים אף אחד שמתפרנס מכתובת טור שבועי לא יכול להרשות לעצמו נעליים ב-500 דולר), אבל אם יש היבט בחוויה הפרילאנסית שהסרט והסדרה בכל זאת היטיבו ללכוד, זה את תהליך האבולוציה של הקריירה במקביל להתפתחות והתבגרות אישית. קארי בנתה את הקריירה שלה סביב כתיבה על חיפוש אהבה, אך גם כשתהליך החיפוש הסתיים (במציאת אהבת חייה), תהליך הכתיבה לא הסתיים אלא שינה את הפוקוס מחיפוש אהבה לחיים שאחרי מציאת אהבה.